

Sygnatura akt IV Ka 688/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Adam Pietrzak
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 roku

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 18 czerwca 2013 roku, sygnatura akt VI K 138/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie z punktu IV dyspozycji dotyczące środka karnego z art. 42 § 1 k.k. oraz związany z nim punkt V części dyspozytywnej obligujący do zwrotu dokumentu prawa jazdy;

II. kosztami sądowymi związanymi z postępowaniem odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 688/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt VI K 138/13, uznał R. W. za winnego czynu z art. 177 §2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 06 lutego 2009r. w Ś. woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) z prędkością nie przekraczającą 50 km/h, nie dostosował prędkości do warunków jazdy, nie zachował szczególnej ostrożności poprzez należyłą obserwację jezdni przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych, przez co nie zapanował nad pojazdem i potracił na oznakowanym przejściu dla pieszych prawidłowo przechodzącego T. G., w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci drobnych otarć naskórka twarzy, rany tłuczonej na czole po stronie lewej, podbiegnięć krwawych na kończynach dolnych, złamania kości kończyny dolnej prawej, ognisk stłuczenia tkanki mózgowej, podpajęczynówkowego wylewu krwawego, wylewu krwi do komór mózgu w małej ilości, stłuczenia płuc następstwem

czego była niewydolność krążeniowo – oddechowa i zgon, za to na podstawie art. 177§2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata (art. 69§1 i 1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k.).

Nadto na podstawie art. 71§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda, a także na podstawie art. 42§1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, zobowiązując oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy (art. 43§3 k.k.).

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok na swoją korzyść w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku, tj. w pkt IV i V części dyspozytywnej wyroku, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary polegającą na uznaniu, iż popełnienie przez R. W. czynu stypizowanego w art. 177§2 k.k. uzasadnia wymierzenie mu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku.

Formułując ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w tej części poprzez uchylene w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się trafna.

W realiach niniejszej sprawy orzeczenie środka karnego nie było obligatoryjne. Zatem dla uznania niezbędności jego zastosowania konieczne było wykazanie, iż dla zagwarantowania bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego zasadne jest wyeliminowanie R. W. na określony czas z kręgu osób uprawnionych do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Zdarzenie, będąc przedmiotem postępowania, miało miejsce w lutym 2009r. i do dnia wydania zaskarżonego wyroku oskarżony nie był pozbawiony uprawnień, nikt nie zatrzymał mu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami mechanicznymi. Z tych też uprawnień, co wynika z akt sprawy, przez cały czas trwania postępowania karnego oskarżony korzystał, wykonując działalność gospodarczą. Zachowanie jego na drodze w tym okresie nie stworzyło żadnego zagrożenia, co ustalił także sąd meriti.

Gdy nadto uwzględni się to, że stopień zagrożenia, który mógłby stwarzać, kierując pojazdami, sam sąd orzekający określił, iż „nie jest wielki” (k. 550v), zaś za nieumyślne, acz znaczne, naruszenie zasad bezpieczeństwa związanych z przejeżdżaniem przez oznakowane przejście dla pieszych, skutkuje jego odpowiedzialnością karną (wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2-letni okres próby oraz orzeczono karę grzywny 100 stawek po 20 złotych każda), to uznać należy, że wymierzono karę adekwatną do czynu, który popełnił.

Skoro tak, dodatkowe ukaranie, poprzez orzeczenie środka karnego, który w istocie skutkować będzie pozbawieniem oskarżonego możliwości wykonywania pracy zarobkowej, nie jest zasadne i stanowi o zasadności zarzutu apelacji.

Z tego też względu, mając na uwadze cele środka karnego, jak również okoliczności niniejszej sprawy oraz postawę oskarżonego, zwłaszcza jako uczestnika ruchu drogowego, po 06.02.2009r., sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskiem apelującego.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, orzeczono o kosztach tego postępowania, tj. obciążono nimi Skarb Państwa.